

FUNERAL PEL RVD. LLIC. ANTONI MARIA ORIOL TATARET

Catedral de Vic // 30-4-2014 – Solemnitat litúrgica de Sant Jordi

Fou el 23 d'abril, diada de Sant Jordi, quan Mn. Antoni Maria Oriol Tataret lliurava la seva ànima al Senyor, després de llargs dies de lluita entre la vida i la mort. I és avui, dia en què celebrem litúrgicament la solemnitat de Sant Jordi, quan tots nosaltres elevem la nostra pregària al Senyor pel seu etern descans.

És un deure de la diòcesi de Vic pregar per l'etern descans dels seus preveres. És un deure del bisbe fer-ho per tots. És un deure per a tots nosaltres pregar per Mn. Antoni Maria Oriol en aquesta catedral, església mare de totes les esglésies del bisbat, perquè el seu sacerdoti ministerial el va exercir sempre en la comunió i en l'obediència al bisbe i al presbiteri diocesà. És també un deure nostre oferir per ell la pregària més gran, la celebració de l'Eucaristia; per ell que la va celebrar, exercint el seu sacerdoti ministerial a favor dels altres. És un deure de caritat pregar perquè el Senyor tingui misericòrdia del qui va ser ministre de la misericòrdia de Déu per als seus germans.

La nostra pregària per mossèn Antoni Maria porta en el nostre cor dos sentiments contraposats. Per una banda, el dolor per la seva mort. I per l'altra, el goig que ens dóna la certesa de la victòria de Crist, amb la seva mort i resurrecció, de la qual el nostre estimat germà ja va començar a participar en el dia del seu baptisme. Per això mirem la seva mort com la participació en la victòria de Crist. Així ens ho expressava sant Joan en el llibre de l'Apocalipsi: *Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu.* I el mateix sant Joan en la seva primera carta ens ha dit: *La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?*

Sí, germans, els cristians som els qui creiem, celebrem, vivim i preguem amb la certesa de la victòria de Crist sobre la mort. Aquesta és l'única victòria que tota persona pot celebrar i viure, perquè és la victòria sobre el nostre gran enemic, la mort. Els cristians no som mai un poble derrotat. La mort no té la darrera paraula. La mort no és el final de tot. Per això podem mirar amb esperança la nostra vida. Per això podem recordar amb agraïment tot el que Mn. Oriol Tataret va fer de bé a favor nostre, a favor de l'Església, a favor dels homes. Ho podem recordar amb agraïment i amb la certesa que tot el que una persona fa a favor dels altres, tot el que fa unit a Crist, tenint com a font la fe en Crist, el Senyor, l'únic Senyor del món i de la història; tot això és fruit de vida i de veritat que mai no es perd, perquè resta sempre en les mans de Déu, el Pare misericordiós.

L'estela que ens deixa mossèn Antoni Maria és la d'un sacerdot de Crist humil i bo. La seva intel·ligència, el seu treball i el seu esforç els va posar al servei de l'Església, al servei dels altres. El seu sol interès era el de ser un mitjancer humil per tal que la veritat de Déu arribés als altres. Ell no volia res més que donar Crist, el Camí, la Veritat i la Vida. El seu servei a la veritat de Crist el feia ben atent a la Tradició i al Magisteri de l'Església. Era ben curós a no voler donar les seves explicacions personals, perquè no volia enfosquir amb els seus plantejaments els ensenyaments de l'Església. Amb la seva docència no volia res més que donar Crist, el qui és la llum del món. I aquesta és l'autèntica saviesa, la dels senzills que ens diu Jesús en l'evangeli en pregària al Pare, amagada als savis i als entesos; la saviesa del qui es deixa il·luminar per Crist i sap expressar amb senzillesa, amb la simplicitat de la fe catòlica, el que ha rebut com a do. No hi ha res més lluny de la fe cristiana que complicar el que és senzill, el que ha estat revelat per als senzills, els humils i els pobres. El Dr. Oriol tenia aquesta gran capacitat

de posar a l'abast de tothom les qüestions més complexes. El seu mestratge en Doctrina Social de l'Església a la Facultat de Teologia de Catalunya, en altres facultats teològiques d'Espanya i de Sud-amèrica, fou clar i il·luminador, com podem testificar molts de nosaltres.

Però tot això és expressió de quelcom més profund. En l'evangeli propi d'aquesta solemnitat de Sant Jordi hem escoltat com ens deia Jesús: *Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res.* El cor, l'ànima que es traspuava en la humilitat i senzillesa, unida a la profunditat i a la saviesa de Mn. Antoni Maria Oriol Tataret, era la d'un creient profund en Crist, la d'una persona que volia estimar més i més Crist i la seva Església, la d'una persona que se sabia redimida per Crist, estimada per Crist, alliberada per Crist.

Manllevo les paraules de Mn. Joan Costa en l'homilia de la missa exequial a Santa Maria de Cornellà. Ell recordava que Mn. Antoni Maria Oriol Tataret «tot sovint, quan no podia dormir perquè patia insomni, meditava el misteri de Déu trinitat com l'Ésser, aquell que és l'únic que és i d'on prové tota realitat. Em deia com quedava bocabadat i no es cansava de meditar-ho. I amb tota la seva saviesa filosòfica i metafísica arribava a la conclusió que formulava amb gran senzillesa i profunditat i em deia: "A molta gent li costa entendre que Déu existeixi, però que l'Ésser sigui és una evidència; el misteri és: com és possible que nosaltres, que no som l'Ésser, puguem ser?»

Però la seva reflexió arribava molt més lluny. Un altre dia m'explicà com a Roma, durant els seus estudis a la Universitat Gregoriana —en la qual a més va ser premi extraordinari de filosofia—, quan cursava el misteri de Déu u i tri, en adonar-se que Déu, a més de l'Ésser, era Pare, i que la segona persona de la Trinitat s'encarnà fins a esdevenir esclau de tots, pensava que aquest Déu era molt més gran que el Déu dels filòsofs; i en meditar això, es prostrà a terra per adorar-lo. Com afirmà el canonge Cardó, Déu és molt més gran del que els filòsofs poden dir, i un Déu que es fa tan petit, que es fa infant i esclau, és molt més gran que qualsevol imatge que puguem tenir de Déu. La teologia, deia un gran teòleg, només es pot fer de genolls. Mossèn Antoni Maria era d'aquesta colla de grans teòlegs que feia de la teologia profunda pregària, i de la pregària, teologia.»

Aquesta fe profunda, aquesta recerca humil de Déu era percebuda per molts, i, per això mateix, també eren molts els qui el tenien com a director espiritual i conseller. El Senyor li va donar el do de consell, fruit de la pregària i de la lucidesa de criteri, amb un cor atent a l'Esperit Sant, que actua en el cor de les persones i els guia en els camins de la llibertat dels fills de Déu.

Mn. Oriol Tataret es va mantenir sempre en aquesta recerca humil de Déu, confiant en el seu amor misericordiós. Solament vull fer esment de dues experiències personals que han restat en el meu cor. La primera és com ell expressava el seu gaudi amb la formació teològica i pastoral dels sacerdots que fem al bisbat. Ell expressava el seu goig d'escoltar i aprendre, sempre agraït pel que l'altre aportava. I l'altra és la seva expressió d'alegria després d'una Vetlla Pasqual en aquesta catedral. I encara una altra cosa que em parla de la seva humilitat i senzillesa. Em van dir com, abans de l'operació quirúrgica que l'ha portat a la mort, ell va confessar-se i va rebre la unció dels malalts. Els sacraments són signes eficaços de la misericòrdia de Déu. Els humils i

senzills saben apropar-se als signes senzills i humils de la misericòrdia de Déu. Tot el que d'ell recordem és el que canvia el nostre dolor en goig profund. L'amor de Déu va triomfar en la vida de mossèn Antoni Maria. L'amor de Déu, sempre misericordiós, ha triomfat sobre la seva mort. La victòria de Crist és la nostra certesa que el Dr. Oriol Tàtaret viu per sempre en l'eternitat de Déu, gaudint del premi dels qui han estat servidors fidels.

Com ja hem dit, fou el dia de Sant Jordi quan moria el nostre estimat germà i és avui, solemnitat litúrgica de Sant Jordi, quan celebrem aquesta eucaristia pel seu etern descans. A més, entre les dues dates, la celebració de la Mare de Déu de Montserrat. No és pas casual: això ha estat un regal del Senyor per al qui va estimar la terra catalana, que la vivia com a veritable pàtria. La va defensar i va ensenyar a estimar-la. Estimà Catalunya amb passió i deler i contribuí a fer-la estimar. Als dos patrons de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat i sant Jordi, els encomanem un fill d'aquesta terra, perquè sigui portat ara per mans de la misericòrdia de Déu a la pàtria definitiva del Regne del cel, on no hi ha ningú que sigui pobre, ningú que plori, ningú que estigui trist, on tot és alegria sense fi. Amén.